

РЕШЕНИЕ

№ 2476

гр. София, 13.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 30.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **1397** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268, ал. 2 от ДОПК.

Образувано е по жалба от [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от изпълнителния директор Д. Г., адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет. 3, ап. 6, срещу Решение № ПИ-412/30.11.2020 г. на Директора на ТД на НАП - С., с което е оставена без уважение жалбата, срещу разпореждане изх. № С200022-125-0253176/15.10.2020г., издадено от А. Х., главен публичен изпълнител при ТД на НАП С..

Претендира се незаконосъобразност на обжалвания административен акт по основания, изложени в жалбата.

Жалбоподателят [фирма], редовно призован, не изпраща представител.

Ответникът ДИРЕКТОРА НА ТД НА НАП С., редовно призован, се представлява от

юрк. М., който моли жалбата да бъде оставена без уважение като неоснователна и недоказана, а процесното решение да бъде потвърдено. Претендира юрисконсултско възнаграждение. В случай, че се претендира адвокатско възнаграждение прави възражение за прекомерност.

СГП – редовно уведомена, явява се прокурор Малинова, която счита жалбата за неоснователна.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка на законосъобразността на обжалвания административен акт и на посочените в жалбата основания, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Жалбоподателят оспорил по административен ред Разпореждане за разпределение с изх. № 0200022-125-0253176/15.10.2020 г. Счел, че същото е неправилно и незаконосъобразно, постановено при съществено нарушение на процесуалните правила и в противоречие с материалния закон. Посочил, че с процесното разпореждане публичния изпълнител неправомерно е разпределил постъпилата на 14.10.2020 г. сума по сметка на длъжника в размер на 300 000,00 лв. /триста хиляди лева/ за погасяване на задължения за такси по чл. 30, ал. 3 от Закона за хазарта /ЗХ/, определени с Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ №1/14.02.2020 г. и Акт за установяване на публично държавно вземане №2/14.02.2020 г., издадени от Държавната комисия по хазарта. Изтъкнал, че процесиите задължения за такси по чл. 30, ал. 3 от ЗХ имат характер на публични държавни вземания по смисъла на чл. 162, ал. 2, т. 2 от ДОПК, като същите се събирали от публични изпълнители при Националната агенция по приходите по реда на ДОПК. Подчертал, че съгласно чл. 165 от ДОПК събирането на държавните и общински публични вземания се извършва въз основа на влязъл в сила акт за установяване на съответното публично вземане, какъвто според жалбоподателя липсва в настоящия случай, тъй като са налице висящи производства пред АССГ, а именно административни дела № 2460/2020 г. и № 2466/2020 г., предмет на обжалване на които са именно АУПДВ №1/14.02.2020 г. и АУПДВ № 2/14.02.2020 г. Жалбоподателят счита, че именно заради обжалването на процесиите актове за установяване на публични държавни вземания, същите не представляват валидно изпълнително основание по смисъла на ДОПК, по аргумент на чл. 209, ал. 2 от ДОПК и поискал разпореждането за разпределение да бъде отменено.

След като се запознал с жалбата, доказателствата по преписката и становищата на страните АО, приел за установено от фактическа страна, следното:

Срещу жалбоподателя било образувано изпълнително дело (ИД) №[ЕИК]/2020г. по описа на дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С. за събиране на публични вземания. До [фирма] с ЕИК[ЕИК] било изпратено Съобщение за доброволно изпълнение на основание чл. 221 от ДОПК с изх. № С200022-048-0034989/21.02.20 г., с което длъжникът е поканен в 7-дневен срок да заплати доброволно задължението си, към онзи момент в общ размер 19 048 154,41 лв.

С Постановление с изх. № С200022-022-0010106/21.02.2020 г. за налагане на

обезпечителни мерки от публичен изпълнител А. Х. е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в четири търговски банки:

- [фирма], за сумата от 19 048 154,41 лв.;
- [фирма], за сумата от 19 048 154,41 лв.;
- ТБ [фирма], за сумата от 19 048 154,41 лв.;
- [фирма], за сумата от 19 048 154,41 лв.

С Постановление с изх. № С200022-022-0013076/28.02.2020 г. за налагане на обезпечителни мерки от публичен изпълнител А. Х. е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в две търговски банки:

- [фирма], за сумата от 19 077 217,43 лв.;
- „ЧАСТНА ПРЕДПРИЕМАЧЕСКА БАНКА Т.“ за сумата от 19 077 217,43 лв.

Във връзка с издаденото постановление били изпратени запорни съобщения до банките. Запорно съобщение с изх. №С200022-003-0010264/28.02.2020 г. е изпратено до [фирма]. Получено е на 28.02.2020 г. Запорно съобщение с изх. №С200022-003-0010265/28.02.2020 г. е изпратено до „ЧАСТНА ПРЕДПРИЕМАЧЕСКА БАНКА Т.“ и получено на 28.02.2020 г.

Получен е отговор от [фирма] от дата 28.02.2020 г., в който посочва, че банковите сметки са запорирани и има предишни наложени запори.

В получен отговор от „ЧАСТНА ПРЕДПРИЕМАЧЕСКА БАНКА Т.“ се посочва, че банковата сметка на дружеството е запорирана и средствата са недостатъчни за обезпечение на цялата сума по запора.

Публичните задължения по изпълнителното дело били за такси по чл. 30, ал. 3 от Закона за хазарта за периоди от 01.06.2014 г. до 31.01.2020 г. Тези публични задължения са установени с Акт за установяване на публично държавно вземане №1/14.02.2020 г. и Акт за установяване на публично държавно вземане №2/14.02.2020г. На основание чл. 60, ал. 5 от АПК е разпоредено допускането напредварително изпълнение на АУПДВ.

Допуснатото предварително изпълнение е обжалвано пред АССГ и ВАС, като с определение № 3734 от 11.03.2020 г. ВАС оставил в сила Определение № 1482/21.02.2020 г. на АССГ, с което е оставена без уважение жалбата във връзка с разпореждане за предварително изпълнение на АУПДВ №1/2020г. С определение № 3753 от 11.03.2020 г. ВАС оставил в сила Определение №1497/21.02.20 г. на АССГ, с което е оставена без уважение жалбата във връзка с разпореждане за предварително изпълнение на АУПДВ №2/2020 г.

Постановлението за налагане на обезпечителни мерки /П./ с изх. № С200022-022-0013076/28.02.2020 г. е връчено по ел. път на 28.02.2020 г., като същото е обжалвано с жалба с вх. №53-04-120/05.03.2020 г. пред директора на ТД на НАП С.. Във връзка с подадената жалба срещу П. от 28.02.2020 г., директора на ТД на НАП С. се произнесъл с Решение №ПИ-124/16.03.2020 г., с което оставил жалбата на дружеството без уважение, като неоснователна и недоказана. Срещу постановеното решение е постъпила жалба до Административен съд София-град, който образува

административно дело № 3467/2020 г., по описа на АССГ - 65-и състав, първо отделение. С Решение № 3633/07.07.2020 г. по административно дело № 3467/2020 г., съдебният състав отхвърлил жалбата на [фирма] срещу директора на ТД на НАП С., като потвърдил Решение № ПИ-124/16.03.2020 г. като правилно и законосъобразно, постановено в съответствие с процесуалните правила и материалния закон.

На 15.10.2020 г. било издадено Разпореждане за разпределение, на основание чл. 219 от ДОПК във връзка с чл. 240 от ДОПК, с изх. № С200022-125-0253176/15.10.2020 г. от публичен изпълнител при ТД на НАП С., с което на 15.10.2020 г. от публичния изпълнител е разпределена постъпила на 14.10.2020 г. сума по сметката на длъжника в размер на 300 000,00 лв. /триста хиляди лева/, във връзка с изискуеми и ликвидни задължения на дружеството в особено големи размери, произтичащи от Акт за установяване на публично държавно вземане № 1/14.02.2020 г. и Акт за установяване на публично държавно вземане № 2/14.02.2020 г., както и задължения по Декларация образец № 6 с № 220022007837714/14.09.2020 г., като същите са подробно обективирани в разпореждането. От разпределената сума в общ размер на 300 000,00 лв., 3 226,60 лв. /три хиляди двеста двадесет и шест лева и 60 ст./ били разпределени въз основа на публично вземане, произтичащо от Декларация образец № 6 с № 220022007837714/14.09.2020 г., като видно от жалбата на дружеството разпореждането в тази част за разпределената сума, произтичаща от декларация образец № 6, не било обжалвано пред административната инстанция. Именно Разпореждане за разпределение с изх. № С200022-125-0253176/ г. било предмет на разглежданата в административното производство жалба, в частта, с която са разпределени постъпили суми въз основа на изпълнителни титули АУПДВ №1/14.02.2020 г. и АУПДВ №2/14.02.2020 г.

В тази връзка РО счел жалбата за основателна, поради следното:

Обжалваното разпореждане за разпределение № С200022-125-0253176/15.10.20 г. било издадено от компетентен орган - от публичен изпълнител в компетентната териториалната дирекция на НАП, в съответствие с разпоредбата на чл. 8, ал. 1, т. 1 от ДОПК, и съгласно правомощията на този орган, определени в чл. 226 от ДОПК и чл. 167 от ДОПК, същото съдържало всички законоустановени реквизити предвидени в ДОПК, а именно: име и длъжност на органа, който го издава; Наименование на акта, номера и датата на издаването му; фактическите и правните основания за издаването му; наименованието, идентификационния номер, адреса за кореспонденция и постоянния адрес, съответно седалището и адреса на управление на длъжника; размера на публичното задължение; вида на обезпечителната мярка и имуществото, върху което се налага; датата на издаване и подписа на органа, който го е издал, с означение на длъжността му. Предвид изложеното била спазена материалната компетентност на органа издал процесното разпореждане, както и реквизитите, касаещи съдържанието на акта. На основание чл. 162, ал. 2, т. 3 от ДОПК, публични държавни вземания били държавни и общински такси, установени по основание със закон. На основание чл. 209, ал. 1 от ДОПК, принудително изпълнение на публични вземания се допускало въз основа на предвидения в съответния закон акт за установяване на вземането, каквито в процесния случай се явяват АУПДВ № 1/14.02.2020 г. и АУПДВ № 2/14.02.2020 г. В

случая били налице установени и с настъпил срок за плащане вземания на държавата - месечни такси, които не били платени доброволно. Съгласно чл. 92, ал. 3 от Закона за хазарта: неплатените в срок годишни вноски за социално отговорно поведение и лихви, държавните такси по ал. 1 и лихвите, имуществените санкции и глобите по влезли в сила наказателни постановления за нарушения по този закон подлежали на събиране по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. С оглед неплатените в срок задължения на дружеството и установения размер на публичните вземания в особено големи размери същите обуславяли необходимост от предприемане на мерки от страна на държавната администрация за гарантиране на събирането им. При наличието на установени публични задължения, в такива размери, следвало да бъдат взети всички законово допустими мерки за обезпечаване на събирането им.

Във тази връзка неоснователни били явяват твърденията на жалбоподателя, че е нарушена разпоредбата на чл. 165 от ДОПК, тъй като били налице висящи производства пред АССГ, а именно административни дела № 2460/2020 г. и № 2466/2020 г., предмет на обжалване на които са именно АУПДВ № 1/14.02.2020 г. и АУПДВ № 2/14.02.2020 г.

В тази връзка административната инстанция изтъква, че с обжалваните АУПДВ № 1/14.02.2020 г. и АУПДВ № 2/14.02.2020 г. било разпореденото предварително изпълнение, на основание чл. 60 от АПК. Същото било обжалвано по реда на АПК пред АССГ. И двете жалби срещу допуснатото на основание чл. 60, ал. 5 от АПК предварително изпълнение на Акт за установяване на публично държавно вземане №1/14.02.20 г. и Акт за установяване на публично държавно вземане №2/14.02.2020г., били оставени без уважение. Съдът приел, че се касае за неплащане на дължимите от жалбоподателя държавни такси в пълния им размер в продължение на дълъг времеви период и съществувала възможност в хода на процедурата да изтекат сроковете на погасителната давност за част от публичните вземания предмет на акта. Това обстоятелство обосновало наличие на основание за допускане на предварително изпълнение с оглед преценката за съпоставимост между интересите на дружеството жалбоподател и интересите на държавата и обществото. Давайки превес на защитата на държавния и обществен интерес, съдът счел, че правилно и законосъобразно е допуснато предварителното изпълнение от страна на председателя на Държавната комисия по хазарта, доколкото обратното би довело до трудно поправими вреди от забавеното изпълнение.

Върховният административен съд на Република България - осмо отделение, също се произнесъл по законосъобразността на допуснатото предварително изпълнение на актовете за установяване на публично държавно вземане издадени от Държавната комисия по хазарта. С определение № 3734 от 11.03.2020 г. ВАС оставил в сила Определение № 1482/21.02.2020 г. на АССГ, с което е оставена без уважение жалбата във връзка с разпореждане за предварително изпълнение на АУПДВ № 1/2020 г. С определение № 3753 от 11.03.2020 г. ВАС оставил в сила Определение №1497/21.02.20 г. на АССГ, с което е оставена без уважение жалбата във връзка с разпореждане за предварително изпълнение на АУПДВ № 2/2020 г. Мотивите на съда били, че е налице значим държавен интерес по смисъла на чл. 60, ал. 1 от АПК,

налагащ необходимостта да се промени незабавно досегашното фактическо положение с издаване и връчване на акта, тъй като трайното поведение на субекта е свързано с отрицателни последици за фиска. Системното неизпълнение на задължението за плащане на дължимите държавни такси по чл. 30 от ЗХ, формиращи приходи в бюджета, в особено голям размер засяга важни държавни интереси, доколкото събирането на тези вземания гарантирали и осигурявали финансирането на държавния бюджет. С част от тези такси се формирала целева субсидия за финансиране на национален фонд „Култура“, което обосновавало значим обществен интерес. Предвид преките последици за фиска и финансовата дисциплина съдебния състав потвърдил предварителното изпълнение на процесните актове.

Видно от приложените доказателства по административната преписка и двата АУПДВ, издадени от председателя на Държавната комисия по хазарта /АУПДВ № 1/14.02.20 г. и АУПДВ № 2/14.02.2020 г./, съдържали разпореждане за предварително изпълнение, чието изпълнение не било спряно от съда, видно от приложените определения по преписката на АССГ и ВАС. Смисълът на това разпореждане бил именно да се дерогира суспензивният ефект на жалбата и актът да подлежи на изпълнение преди да е влязъл в сила. Изключението от принципа, че обжалването спира изпълнението, се допускало единствено когато са спазени условията предвидени в чл. 60 от АПК - когато това се налага, за да се осигури животът и здравето на гражданите, в защита на особено важни държавни или обществени интереси, при опасност, че може да бъде осуетено или сериозно затруднено изпълнението на акта или ако от закъснението на изпълнението могат да настъпят значителни или трудно поправими вреди. Въпросът относно законосъобразността на разпорежданията за предварително изпълнение бил решен с определенията на АССГ, потвърдени от ВАС. След като в АУПДВ са включени разпореждания за предварително изпълнение /потвърдени от съда/, то те подлежат на изпълнение, така, както биха подлежали, ако бяха влезли в сила. Предварителното изпълнение било единствената мярка, която можело да се вземе с оглед обезпечаване на изпълнението на акта преди влизането му в сила. Именно това била целта на разпореждането за допускане на предварително изпълнение. Предвид това административната инстанция счела, че публичният изпълнител правилно и законосъобразно, в съответствие с чл. 3 и чл. 5 от ДОПК, е разпределил постъпила на 14.10.2020 г. сума по сметката на длъжника в размер на 300 000,00 лв. /триста хиляди лева/, което с оглед на допуснатото предварително изпълнение на АУПДВ, отговаряло на изискванията на чл. 209, ал. 1 от ДОПК във връзка с чл. 162, ал. 2, т. 3 от ДОПК, във връзка с чл. 60 от АПК. Отделно, в хода на административното производство не били ангажирани доказателства за отмяна или обявяване на нищожност на АУПДВ № 1/14.02.2020 г. и АУПДВ № 2/14.02.2020 г., което е основание за отмяна на процесното разпореждане и прекратяване на образуваното изпълнително производство.

С оглед на гореизложеното счел, че обжалваното Разпореждане за разпределение с изх. №С200022-125-0253176/15.10.2020 г., е издадено при спазване разпоредбите на ДОПК, като същото е законосъобразно, обосновано, издадено в изискуемата от закона форма, от компетентен орган и

съдържа всички необходими реквизити.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция е решението на директора на ТД на НАП С., като съгласно чл. 268, ал. 1 от ДОПК на обжалване в настоящото производство подлежи решението на решаващия административен орган.

Жалбоподателят твърди, че Решение № ПИ-412/30.11.2020 г. е неправилно и незаконосъобразно. Посочва, че с процесното разпореждане публичния изпълнител неправомерно е разпределил постъпилата на 14.10.2020 г. сума по сметка на длъжника в размер на 300 000, 00 лв. /триста хиляди лв./ за погасяване на задължения за такси по чл. 30, ал. 3 от Закона за хазарта /ЗХ/, определени с Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № 1/14.02.2020 г. и Акт за установяване на публично държавно вземане № 2/14.02.2020 г., издадени от Държавната комисия по хазарта. Изтъква, че процесните задължения за такси по чл. 30, ал. 3 от ЗХ имат характер на публични държавни вземания по смисъла на чл. 162, ал. 2, т. 2 от ДОПК, като същите се събират от публични изпълнители при Националната агенция по приходите по реда на ДОПК. Подчертава, че съгласно чл. 165 от ДОПК събирането на държавните и общински публични вземания се извършва въз основа на влязъл в сила акт за установяване на съответното публично вземане, какъвто според жалбоподателя липсва в настоящия случай, тъй като са налице висящи производства пред АССГ, а именно административни дела № 2460/2020 г. и № 2466/2020 г., предмет на обжалване на които са именно АУПДВ № 1/14.02.2020 г. и АУПДВ № 2/14.02.2020 г.

Съдът счита, че така изтъкнатите твърдения в жалбата са неоснователни и недоказани, поради следното:

Обжалваното Разпореждане за разпределение с изх.№ С200022-125-0253176/15.10.2020 г. е издадено от компетентен орган - от публичен изпълнител в компетентната териториалната дирекция на НАП, в съответствие с разпоредбата на чл. 8, ал. 1, т. 1 от ДОПК, и съгласно правомощията на този орган, определени в чл. 226 от ДОПК и чл. 167 от ДОПК и същото съдържа всички законоустановени реквизити предвидени в ДОПК, а именно: име и длъжност на органа, който го издава; наименование на акта, номера и датата на издаването му; фактическите и правните основания за издаването му; наименованието, идентификационния номер, адреса за кореспонденция и постоянния адрес, съответно седалището и адреса на управление на длъжника; размера на публичното задължение; вида на обезпечителната мярка и имуществото, върху което се налага; датата на издаване и подписа на органа, който го е издал, с означение на длъжността му. Предвид изложеното е спазена материалната компетентност на органа издал процесното разпореждане, както и реквизитите касаещи съдържанието на акта.

На основание чл. 162, ал. 2, т. 3 от ДОПК публични държавни вземания са държавни и общински такси, установени по основание със закон. На

основание чл. 209, ал. 1 от ДОПК, принудително изпълнение на публични вземания се допуска въз основа на предвидения в съответния закон акт за установяване на вземането, каквито в процесния случай се АУПДВ № 1/14.02.2020 г. и АУПДВ № 2/14.02.2020г. В случай са налице установени и с настъпил срок за плащане вземания на държавата - месечни такси, които не са платени доброволно. Съгласно чл. 92, ал. 3 от Закона за хазарта: неплатените в срок годишни вноски за социално отговорно поведение и лихви, държавните такси по ал. 1 и лихвите, имуществените санкции и глобите по влезли в сила наказателни постановления за нарушения по този закон подлежат на събиране по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. С оглед неплатените в срок задължения на дружеството и установения размер на публичните вземания в особено големи размери същите обуславят необходимост от предприемане на мерки от страна на държавната администрация за гарантиране на събирането им. При наличието на установени публични задължения, в такива размери, следва да бъдат взети всички допустими от закона мерки за обезпечаване на събирането им.

В този смисъл неоснователни се явяват твърденията на жалбоподателя, че е нарушена разпоредбата на чл. 165 от ДОПК, тъй като са налице висящи производства пред АССГ, а именно административни дела № 2460/2020 г. и № 2466/2020 г., предмет на обжалване на които са именно АУПДВ № 1/14.02.2020 г. и АУПДВ № 2/14.02.2020 г.

Следва да се вземе предвид, че с обжалваните АУПДВ № 1/14.02.2020 г. и АУПДВ № 2/14.02.2020 г. е разпоредено предварително изпълнение, на основание чл. 60 от АПК. Същото е обжалвано по реда на АПК пред АССГ. И двете жалби срещу допуснатото на основание чл. 60, ал. 5 от АПК предварително изпълнение на Акт за установяване на публично държавно вземане № 1/14.02.2020 г. и Акт за установяване на публично държавно вземане № 2/14.02.2020 г., са оставени без уважение, като съдът е приел, че се касае за неплащане на дължимите от жалбоподателя държавни такси в пълния им размер в продължение на дълъг времеви период и възможността в хода на процедурата да изтекат сроковете на погасителната давност за част от публичните вземания предмет на акта е реална. Това обстоятелство обосновава наличие на основание за допускане на предварително изпълнение с оглед преценката за съпоставимост между интересите на дружеството жалбоподател и интересите на държавата и обществото, а в случая е даден превес на защитата на държавния и обществен интерес и е допуснато предварителното изпълнение от страна на председателя на Държавната комисия по хазарта, доколкото обратното би довело до трудно поправими вреди от забавеното изпълнение.

Върховният административен съд на Република България - осмо отделение също се е произнесъл по законосъобразността на допуснатото предварително изпълнение на актовете за установяване на публично държавно вземане издадени от Държавната комисия по хазарта. С определение № 3734 от 11.03.2020 г. ВАС е оставил в сила Определение №1482/21.02.2020 г. на АССГ, с което е оставена без уважение жалбата във връзка с разпореждане за предварително изпълнение на АУПДВ № 1/2020 г. С определение № 3753

от 11.03.2020 г. ВАС е оставил в сила Определение №1497/21.02.2020 г. на АССГ, с което е оставена без уважение жалбата във връзка с разпореждане за предварително изпълнение на АУПДВ №2/2020 г. Върховната инстанция е счела, че е налице значим държавен интерес по смисъла на чл. 60, ал. 1 от АПК, налагащ необходимостта да се промени незабавно досегашното фактическо положение с издаване и връчване на акта, тъй като трайното поведение на субекта е свързано с отрицателни последици за фиска. Системното неизпълнение на задължението за плащане на дължимите държавни такси по чл. 30 от ЗХ, формиращи приходи в бюджета, в особено голям размер засяга важни държавни интереси, доколкото събирането на тези вземания гарантира и осигурява финансирането на държавния бюджет. С част от тези такси се формира целева субсидия за финансиране на национален фонд „Култура“, което обосновава значим обществен интерес. Предвид преките последици за фиска и финансовата дисциплина съдебния състав е потвърдил предварителното изпълнение на процесните актове.

Видно от приложените доказателства по делото и двата АУПДВ, издадени от председателя на Държавната комисия по хазарта АУПДВ № 1/14.02.2020 г. и АУПДВ № 2/14.02.2020 г., съдържат разпореждане за предварително изпълнение, чието изпълнение не е спряно от съда, видно от приложените определения по преписката на АССГ и ВАС. Смисълът на това разпореждане е именно да се дерогира суспензивният ефект на жалбата и актът да подлежи на изпълнение преди да е влязъл в сила. Изключението от принципа, че обжалването спира изпълнението се допуска единствено когато са спазени условията предвидени в чл. 60 от АПК - когато това се налага, за да се осигури животът и здравето на гражданите, в защита на особено важни държавни или обществени интереси, при опасност, че може да бъде осуетено или сериозно затруднено изпълнението на акта или ако от закъснението на изпълнението могат да настъпят значителни или трудно поправими вреди. Въпросът относно законосъобразността на разпорежданията за предварително изпълнение е решен с определенията на АССГ, потвърдени от ВАС. След като в АУПДВ са включени разпореждания за предварително изпълнение /потвърдени от съда/, то те подлежат на изпълнение, така както биха подлежали, ако бяха влезли в сила. Предварителното изпълнение е единствената мярка, която може да се вземе с оглед обезпечаване на изпълнението на акта преди влизането му в сила. Именно това е целта на разпореждането за допускане на предварително изпълнение. Следователно съдът счита, че публичния изпълнител правилно и законосъобразно, в съответствие с чл. 3 и чл. 5 от ДОПК, е разпределил постъпилата на 14.10.2020 г. сума по сметката на длъжника в размер на 300 000,00 лв., която с оглед на допуснатото предварително изпълнение на АУПДВ, отговаря на изискванията на чл. 209, ал. 1 от ДОПК във връзка с чл. 162, ал. 2, т. 3 от ДОПК, във връзка с чл. 60 от АПК.

Отделно от това, в хода на административното производство не са ангажирани доказателства за отмяна или обявяване на нищожност на АУПДВ № 1/14.02.2020 г. и АУПДВ № 2/14.02.2020 г., което е основание за отмяна на

процесното разпореждане и прекратяване на образуваното изпълнително производство.

Следва да се отбележи, че в жалбата липсват мотиви относно изложените доводи в Решение № ПИ-412/30.11.2020 г. Жалбоподателят е преповторил подадената жалба срещу издаденото разпореждане, като не е взел отношение по мотивите относно допуснатото предварително изпълнение, на основание чл. 60 от АПК, потвърдено с определения на ВАС и АССГ.

Относно твърдението, че публичния изпълнител няма право да извършва разпределение на задълженията по АУПДВ № 1 от 14.02.2020 г. и АУПДВ № 2/14.02.2020 г. и твърдението, че АУПДВ № 1/14.02.2020 г. и АУПДВ № 2/14.02.2020 г. не представляват валидно изпълнително основание по смисъла на закона съдът счита, че АУПДВ № 1/14.02.2020 г. и АУПДВ № 2/14.02.2020 г. имат характер на публични държавни вземания по смисъла на чл.162, ал.2, т. 2 от ДОПК. С АУПДВ № 1/14.02.2020 г. и АУПДВ № 2/14.02.2020 г. е разпоредено предварително изпълнение, на основание чл. 60 от АПК.

Върховният административен съд на Република България - осмо отделение се е произнесъл по законосъобразността на допуснатото предварително изпълнение на актовете за установяване на публично държавно вземане издадени от Държавната комисия по хазарта. С определение № 3734 от 11.03.2020 г. ВАС е оставил в сила Определение № 1482/21.02.2020 г. на АССГ, с което е оставена без уважение жалбата във връзка с разпореждане за предварително изпълнение на АУПДВ № 1/2020 г. С определение № 3753 от 11.03.2020 г. ВАС е оставил в сила Определение № 1497/21.02.2020 г. на АССГ, с което е оставена без уважение жалбата във връзка с разпореждане за предварително изпълнение на АУПДВ № 2/2020 г.

С оглед на гореизложеното съдът счита, че обжалваното Решение № ПИ-412/30.11.2020 г. е издадено при спазване разпоредбите на ДОПК, като същото е законосъобразно, обосновано, издадено в изискуемата от закона форма, от компетентен орган и съдържа всички необходими реквизити. В съответствие с изложеното, обжалваното решение следва да се остави в сила, а жалбата да се отхвърли като неоснователна.

Предвид изхода на спора, жалбоподателят следва да заплати на ответната страна направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер.

В съответствие с направените фактически и правни изводи съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от изпълнителния директор Д. Г., адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет. 3, ап. 6, срещу Решение № ПИ-412/30.11.2020 г. на Директора на ТД на НАП - С., с

което е оставена без уважение жалбата, срещу разпореждане изх. № С200022-125-0253176/15.10.2020г., издадено от А. Х., главен публичен изпълнител при ТД на НАП С., като неоснователна.

ОСЪЖДА на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от изпълнителния директор Д. Г., да заплати на ТД на НАП сумата в размер на 100 лв. направени по делото разноси.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН

СЪДИЯ: